

ната. Азъ, тато, ща да испълна това, щото сѣмъ намислилъ, и ща да докажа на сичките нечистоти, че азъ стоя по-високо отъ тѣхъ.

— Ти, синко, говоришъ като философъ, и това ми са твърде харесва; но Лила никога нѣма да бѣде твоя жена, казалъ дѣдо Либенъ и тупналъ кракътъ си о о-дарътъ.

-- Ще видиме! казалъ Павлинъ равнодушно.

— Какъ ти смѣешъ, и ж си син е, да противорѣчишъ на баща си! Знаешъ ли ти, че азъ мога да та испровада на конякътъ и да кажа на агата да ти удари петдесетъ тоѣжки? Гледай го ти какъ са е разхарахорилъ! Не знаешъ ли ти, че азъ ща да та убия, като паякъ, и пакъ нѣма да ти дозвола да земенъ дъщерята на Хаджи Генча? Тѣй е то.

Дѣдо Либенъ по своята природа билъ човѣкъ вѣтарничавъ, сѣрдитъ и страшенъ;